

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/701/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210795
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210795.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a sudkýň JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/245/2012-102 zo dňa 29. septembra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 7C/245/2012-102 zo dňa 29.09.2014 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 660,- eur, ktoré mu boli spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako súdu exekučného, a to nerozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému D. W. v zákonom stanovenej lehote.

Citujúc ust. § 5 ods. 1, § 9 ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 01.01.2013 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd žalobu zamietol pre neunesenie žalobcovho dôkazného bremena.

Súd z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7Er/643/2009 mal za preukázané, že súdny exekútor dňa 27.08.2009 doručil žiadosť o udelenie poverenia v exekučnej veci oprávneného - žalobcu proti povinnému D.I., pre vymoženie sumy 693,06 eur s príslušenstvom. Ako exekučný titul bol označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, sp. zn. SR 01244/09 zo dňa 22.05.2009. Súd výzvou zo dňa 22.09.2009 požiadal súdneho exekútora o predloženie úverovej zmluvy medzi oprávneným a povinným. Súdny exekútor podaním doručeným súdu dňa 20.10.2009 požiadal o predĺženie lehoty na splnenie tejto povinnosti. Dňa 20.01.2010 bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané, uznesením č. k. 7Er/643/2009-14 zo dňa 28.03.2011 bolo exekučné konanie v časti vymáhania príslušenstva pohľadávky zastavené. Toto uznesenie bolo spolu s poverením na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi aj právnenému zástupcovi oprávneného dňa 07.06.2010. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 7CoE/58/2011-30 zo dňa 29.06.2011, právoplatným 09.08.2011, uznesenie okresného súdu o čiastočnom zastavení exekúcie potvrdil.

Súd konštatoval, že exekučný súd pri vydávaní poverenia postupoval so všetkou opatrnosťou, v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, konštantnou judikatúrou slovenských súdov, ale aj s čl. 3 ods. 1 a 2 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci Asturcom C-40/08, ktorý je pre SR prameňom práva, z ktorého dôvodu si zabezpečil úverovú zmluvu. Po preskúmaní všetkých náležitostí bolo poverenie vydané hneď ako to bolo možné, dňa 20.01.2010, teda 147 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu, nie po 373 dňoch ako uvádza v žalobe žalobca. Vzápätí však bolo exekučné konanie v dôsledku vady exekučného titulu sčasti zastavené.

Súd ďalej konštatoval, že bolo nevhodným a nelogickým doručiť súdnemu exekútorovi poverenie na výkon exekúcie, pri vydávaní ktorého bol zistený dôvod zastavenia exekúcie, pred doručením uznesenia o jej zastavení. Vzhľadom na množstvo exekučných vecí vedených na exekučnom súde (niekoľko tisíc) a jeho personálne podobsadenie nebolo možným zabezpečiť okamžitý opis a expedovanie zastavujúceho uznesenia.

Súd dospel tiež k záveru, že žalobca okrem nesprávneho úradného postupu nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody. Žalobca nepreukázal vynaloženie čiastky 70,- eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky, netvrdil ani, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola žalobcom uhradená. Nepreukázal, za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40,- eur a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. V pripojenom exekučnom spise sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci, že žalobca urgoval alebo kontroloval stav konania na exekučnom súde. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, odôvodnenie jej výšky je len v rovine teoretických možných následkov, ku ktorým by mohlo dôjsť v prípade nesprávneho súdneho (úradného) postupu. Žalobca však nepreukázal, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčii povinného. Žalobca netvrdil konkrétne, kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a vytvorené podnikateľské plány zanikli ani tento zánik nepreukázal. Tiež netvrdil a nepreukázal, že došlo k strate zisku z realizovaného obchodu a hospodárskej strate.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a nakoľko v konaní úspešný žalovaný v zákonnej lehote nevyčísľil trovy konania, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súdu preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávania práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie práva na nestranný

súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody pre nedôvodnosť, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ako dôkaz o vzniku škody predložil Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Pokiaľ súd konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce

dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v návrhu na začatie konania síce upozornil na skutočnosti, ktoré podľa neho odôvodňovali vylúčenie sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš z prejednávania danej veci, na výzvu súdu, či týmto podaním chcel vzniesť námietku zaujatosti niektorého zo sudcov alebo všetkých sudcov okresného súdu alebo navrhnúť prikázanie veci inému súdu, však oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p. nepodal (č. I. 9 spisu). Okresný súd napriek tomu podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu, i s poukazom na skutočnosti oznámené žalobcom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9NcC/35/2013-14 zo dňa 31.01.2013 rozhodol o vylúčení sudkyne JUDr. Gabriely Briškovej, ktorej bola vec pôvodne pridelená na prejednanie a rozhodnutie, z dôvodu, že táto prejednávala exekučnú vec, v súvislosti s ktorou si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobených postupom súdu v danej exekučnej veci. Ostatných sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš, vrátane JUDr. Jany Haluškovej, ktorej bola následne vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, z prejednávania veci nevylúčil. Uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 03.04.2013 (č. I. 19 p. v. spisu). Z uvedeného vyplýva, že otázka nestranného a nezaujatého sudcu už bola príslušným súdom právoplatne vyriešená. Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj

požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Z uvedeného dôvodu odvolací súd námietku žalobcu o rozhodovaní veci vylúčeným, zaujatým sudcom vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ako nedôvodnú potom vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci prvé pojednávanie na deň 15.04.2013. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu pred pojednávaním požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Súd následne pojednávanie dňa 15.04.2013 odročil bez prejednanie veci za účelom rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Uznesením č. k. 7C/245/2012-48 zo dňa 15.04.2013, právoplatným (v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/495/2014-76 zo dňa 30.06.2014) dňa 16.09.2014, súd rozhodol o neprerušení konania. Okresný súd následne vo veci nariadil pojednávanie na 29.09.2014. Splnomocnenému zástupcovi žalobcu bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 16.09.2014 (č. l. 78 p. v. spisu), napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, rovnako ani žalobca.

I keď žalobca dňa 24.09.2014 prostredníctvom splnomocneného zástupcu požiadal o zrušenie, resp. odročenie pojednávania, dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O. s. p. Žalobca nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacu mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca (o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol) a z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia o podanej ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, pričom išlo o totožný návrh o akom už bolo v minulosti súdom prvého stupňa i odvolacím súdom rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že boli splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 29.09.2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Tejto možnosti sa žalobca zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Neúčastou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca zároveň sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Okresný súd pritom na pojednávaní vykonal výlučne dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom, a to oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7Er/643/2009.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného, z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 16.09.2014 (č. l. 78 p. v. spisu). Žalobca teda mal dostatok času oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného a k tomuto prípadne zaujať stanovisko.

Jednou z odvolacích námietok žalobcu bola aj skutočnosť, že súd s rozhodnutím vo veci samej rozhodol zároveň o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Žalobca mal zato, že ak bol podaný návrh na prerušenie konania, bolo povinnosťou súdu pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Uvedená námietka žalobcu nezodpovedá skutočnosti. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 29.09.2014 síce vyplýva, že súd na pojednávaní rozhodol i o návrhu žalobcu na prerušenie konania,

ktorému nevyhovelo, avšak súd o tomto návrhu nerozhodol v rámci rozhodnutia vo veci samej, ale samostatným uznesením, pred rozhodnutím vo veci samej. I keď uznesenie súdu, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania v čase vydania meritórneho rozhodnutia nebolo právoplatné, samotná táto skutočnosť nie je podľa názoru odvolacieho súdu prekážkou pre rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, je procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno neviať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. V danom prípade na základe podaného odvolania žalobcu proti rozhodnutiu vo veci samej, ako aj proti uzneseniu, ktorým súd nevyhovelo jeho návrhu na prerušenie konania, posudzoval dôvodnosť a správnosť týchto rozhodnutí odvolací súd. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd zo dňa 24.09.2014 odvolací súd zároveň dodáva, že ide o totožný návrh žalobcu s návrhom zo dňa 10.04.2013, o ktorom už bolo v minulosti právoplatne rozhodnuté, a teda uvedený návrh žalobcu v žiadnom prípade nemohol predstavovať prekážku pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Odvolací súd uznesením č. k. 8Co/702/2015-195 zo dňa 30.11.2015 (teda ešte pred rozhodnutím o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu vo veci samej) pritom uznesenie okresného súdu, ktorým rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania, zrušil a konanie o tomto návrhu zastavil práve pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne uviedol skutkové závery a svoje právne úvahy vo vzťahu k prejednávanej veci, keď zároveň podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. I keď odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, z predloženého exekučného spisu vyplýva, že súd o žiadosti súdneho exekútora nerozhodol v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote (žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 27.08.2009, súd poverenie vydal dňa 20.01.2010). Z exekučného spisu je však zároveň zrejmé, že exekučný súd, v záujme náležitého skúmania návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, ktorým bol v danom prípade rozsudok rozhodcovského súdu, žiadal o predloženie zmluvy o úvere, na základe ktorej vznikla pohľadávka oprávneného voči povinnému. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty na predloženie predmetnej zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd vo veci priebežne konal, keď poverenie na vykonanie exekúcie nakoniec i vydal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/2002, I. ÚS 70/2002, I. ÚS 16/2002, I. ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu. V danom prípade nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že exekučný súd po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 7Er/643/2009-14 zo dňa 26.05.2010 exekúciu v časti zastavil, majúci za to, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul priznával oprávnenému plnenie, ktoré je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Vzhľadom na uvedené, samotné nedodržanie lehoty na vydanie poverenia ešte nemožno, ani podľa odvolacieho súdu považovať za „prieťahy“ v konaní, ani lehotu, v ktorej súd o žiadosti rozhodol za neprimeranú. Za primeranú však podľa názoru odvolacieho súdu určite nemožno považovať lehotu takmer 5 mesiacov na doručenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ako tomu bolo v tomto prípade (poverenie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 07.06.2010), v ktorom postupe možno vidieť nesprávny úradný postup súdu.

I keď sa však odvolací súd nestotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky, t. j. nielen preukázaný nesprávny úradný postup, ale i vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Okresný súd sa pritom v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Okresný súd sa náležite vysporiadal s otázkou preukázania existencie škody v dôsledku žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, pričom odvolací súd nepovažuje za veci zodpovedajúce tvrdenia žalobcu, že prvostupňový súd sa zaoberal len škodou, ktorá súvisela so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu a ignoroval všetky ostatné tvrdenia týkajúce sa uplatnenej škody. Okresný súd sa dostatočne venoval otázke vzniku škody a jej preukázania, pričom odvolací súd sa so závermi súdu prvého stupňa v tomto smere v celom rozsahu stotožňuje. V súvislosti s námietkou žalobcu, že sa okresný súd dostatočne neoboznámil so Znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, odvolací súd uvádza, že nikde zo spisu nevyplýva, že by žalobca v prejednávanej veci vykonanie tohto dôkazu navrhol.

Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto časti (čo sa týka preukázania vzniku a výšky škody a nemajetkovej ujmy) odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na závery súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí, z ktorého dôvodu nepovažuje za potrebné tieto opakovať.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.